

STÁJ

SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

RŮŽOVÝ DVŮR

MARLIESE AROLDOVÁ

bambóok

bambôok

Marliese Aroldová se narodila roku 1958 ve městě Erlenbacham Main a v dětství strávila spoustu času v koňském sedle. Později vystudovala knihovnictví ve Stuttgartu a od roku 1983 se živí jako spisovatelka. Se svou rodinou už dlouho žije opět v Erlenbacham Main.

Naeko Walterová se narodila roku 1984 v japonském Tokiu a studovala design se zaměřením na ilustraci na Fachhochschule Münster. Od roku 2010 pracuje jako ilustrátorka na volné noze pro nakladatelství zaměřená hlavně na knihy pro děti a mládež.

STÁJ
SPLNĚNÝCH
PŘÁNÍ
RŮŽOVÝ DVŮR

MARLIESE AROLDOVÁ

Marliese Aroldová
STÁJ SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ - RŮŽOVÝ DVŮR

Ilustrace Naeko Walterová

Přeloženo z německého originálu *Die Glückssponys 1 –*

Ein Wunsch geht in Erfüllung

Tento překlad je vydáván Nakladatelstvím Grada Publishing, a. s.,
po dohodě s Fischer Sauerländer GmbH.

Všechna práva vyhrazena.

Text copyright © 2018 Fischer Sauerländer GmbH

Frankfurt am Main

Illustrations copyright © 2013 by Aeiko Walter

Translation © Ilona Laužanská, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 10 057. publikaci

Překlad Ilona Laužanská

Redakční úprava Alena Urbánková

Jazyková korektura Michaela Tománková

Odpovědný redaktor Lukáš Záleský

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2025

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

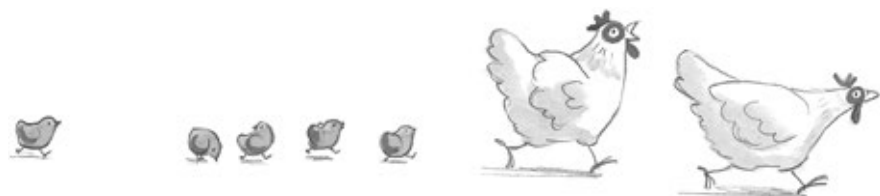
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI
jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

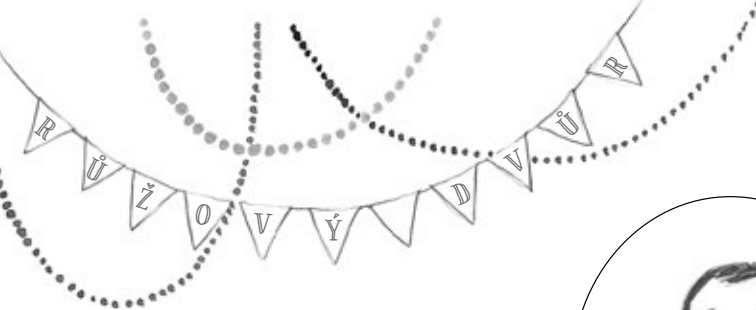
ISBN 978-80-271-7982-4 (pdf)

ISBN 978-80-247-4943-3 (print)

Obsah

Rozloučení a nový začátek	9
První den v Návrší	19
Seznámení	35
Sedm kluků a jedna holka	43
Ještě jeden poník...	52
Helenina zpověď	69
Nová kamarádka	77
Překvapení ze severu	87
Teta a dva noví koně	97
Oslava v Ružovém dvoře	116
Řeč uší	128

Anabela Slunečná

Šimon Slunečný

babička
Marie Slunečná

Moka

Ida Slunečná

Cem Akin

Pavla Slunečná

Lia Slunečná

Róza Mertensová

Helena Kempová

Rozloučení a nový začátek

Max a Moritz, dva islandští poníci, zvedli zvědavě hlavy. Na dvůr vjela velká stěhovací dodávka. Za ní následovalo červené auto. Dveře se rozletěly a ven vyskočila blondátá dívka, která se rozběhla rovnou k výběhu.

„Moritzi! Maxi!“

Moritz radostně zařehťal. Hned Liu poznal, i když to bylo už dlouho, co jí naposledy viděl. Lia byla desetiletá vnučka babičky Marie, které patřila celá farma.

„Moritzi můj!“ Lia už byla u ohrady a rychle vylezla na plot. Moritz jí něžně frknul do vlasů. Lia se předklonila dopředu a poníka objala. Její prsty se zanořily do chundelaté srsti.

„Ty můj huňáči!“ Lia slastně přivřela oči a nasála jeho vůni. Poníci voní lépe než všechny parfémy na světě. Aspoň tedy Moritz. Ten voní teplem, létem, rozkvetlými loukami a trošičku i drzostí.

„Víš co?“ zašeptala Lia do ucha Moritzovi, který se k ní pozorně nakláněl. „Přestěhujeme se na statek k babičce. A to napořád! No, není to super nádhera?“

Moritz souhlasně zaržál. Byl také rád, že se k němu Lia zase vrátila. Vždycky mu přinesla nějakou speciální pochoutku. Jednou mrkev, jindy kousek jablka nebo pamlsek pro koně. I teď se dal Moritz do pátrání a začal očichávat Liino oblečení, obzvlášť kapsy.

„Ach promiň, Moritzi,“ řekla Lia provinile. „Úplně jsem zapomněla, že bych ti měla něco přinést. Vynahradím ti to! Slibuju!“ Opatrně pohládila jeho nozdry, které byly hebké jako samet. Nebo ještě hebkí. Snad se to ani žádnými slovy popsat nedalo, jak moc byly na dotek příjemné.

Teď přišel k plotu i nemotorný Max a Moritze odstrčil. Prosebně se podíval na Liu.

„Ano, ano, já vím, ty chceš taky něco k mlsání. Už jsem Moritzovi řekla, že vám příště něco přinesu. Teď nic nemám, bohužel.“

Max zklamaně odfrknul a sklonil hlavu na stranu, aby spásl poslední stébla trávy.

Lia se protáhla a rozhlédla se přes pastviny k lesu. Jak daleko lze odtud dohlédnout! Tady v Návrší v Zálesí je spousta luk, lesů, potoků a pastvin s koňmi nebo stády ovcí a... a... a žádné zatracené šedivé věžáky jako ve Frankfurtu, kde Lia vyrostla. Odjakživa milovala návštěvy u babičky Marie a dědečka Pavla a tajně si přála bydlet tady na farmě.

Loni na podzim dědeček Pavel bohužel zemřel. Liini rodiče přemýšleli nad tím, jestli si nemají babičku Marii vzít k sobě do Frankfurtu, ale babička Marie z toho nápadu nebyla ani trochu nadšená.

„Ne, ne, takové velkoměsto není nic pro mě,“ řekla. „Jsem přece ještě zdravá a čilá. Potřebuju

mít kolem sebe svoje slepice, obě krávy, svůj zeleninový záhon a samozřejmě své poníky Maxe a Moritze. Co s nimi bude, když se přestěhuju do Frankfurtu? Ne, tady na farmě jsem se narodila a tady chci i umřít.“

Stejně jako dědeček Pavel byl i Liin tatínek pokrývačem. Pracoval už pár let pro jednu frankfurtskou firmu. I když měl svou práci a své kolegy moc rád, bylo mu přece jen líto, že by měl podnik jeho otce zůstat bez pokračovatele a že by se měl zavřít. Uvažoval o tom a v létě se rozhodl, že se přestěhuje do Návrší na Mariinu farmu. Tady totiž bude moci dál pokračovat v dědečkově podnikání.

Poslední týdný tedy provázela spousta vzrušení a příprav. Liině mamince, která pracovala jako ilustrátorka dětských knížek, bylo trochu líto, že se stěhuje z Frankfurtu. Nicméně milovala růže a vždycky si stěžovala, že je balkón jejich městského bytu moc malý. Teď se bude moci konečně pořádně věnovat své hlavní zálibě: nádherným anglickým růžím. Navíc by měla mít na farmě

i vlastní ateliér. Nebyla už by tak při kreslení odkázaná jen na malý pokojík, který sloužil zároveň jako pokoj pro hosty a místnost na žehlení.

Zatímco Lia byla naprosto nadšená, že se bude stěhovat k babičce Marii, její čtrnáctiletá sestra Pavla si neustále stěžovala. Na venkově podle ní nic nebylo, byla to tam totální nuda. A bez vlastního auta tam byl člověk vyřízený.

Řidičák přitom může Pavla dostat nejdříve za tři roky. Do té doby bude doslova zaživa pohřbená v Návrší.

„Ale na babiččině farmě jsou zvířata,“ snažila se ji přesvědčit Lia. „Dokonce i poníci! Můžeme na nich jezdit každý den, když budeme chtít.“

Pavla jen zdvihla obočí. „Ježdění na koni mě nebere,“ odpověděla, odešla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře.

Proběhlo ještě hodně hádek a ukáplo ještě hodně slz. Pavla navrhla, že zůstane ve Frankfurtu a bude bydlet u kamarádky. Jelikož rodiče její návrh odmítli, poprosila je, jestli by nemohla zůstat na internátu. Ani s tím tatínek a maminka